

netop paa dette Punkt her til det store Antal af Grundlovens Fædre, jeg staar paa det samme Standpunkt som de og mener, det er nødvendigt, at man bibeholder disse Ting her i Landet. Jeg skal ikke komme ind paa at tale om de Tider, som muligt kunne komme, da det ikke er nødvendigt, det ligger ikke for i Øjeblikket — det kan maaske ligge langt ude, og det kan maaske ligge forholdsvis nær —, og derfor mener jeg, at det kun er Tidsspilde at opholde sig ved det.

Da nu Grundlovsudkastets Paragraf altsaa var vedtagen, og Grundloven var underskrevet den 5. Juni 1849, rejstes der samme Dag en Forespørgsel i Statsraadet om, hvorledes man skulde stille sig til Ordningen af Ordensvæsenet, og der udgik da den 21. September 1849 et kongeligt Reskript derom, og i dette kongelige Reskript hedder det: „Ordenskapitulet skal med dets Fonds og øvrige Ejendele, dets Rettigheder og Forpligtelser samt særegne Bestyrelser fremdeles være et fra Statsforfatningen og Statsstyrelsen i Almindelighed afsondret Institut, der hører umiddelbart under Kongen som Ordensherre og intet Tilskud nyder af Statskassen.“ Denne Ordning, som fandt Sted i 1849 angaaende dette Punkt, og som man den Gang i Virkeligheden fra alle Sider var klar over maatte være saaledes, er den samme, som vi leve under nu, og derfor synes det ærede Medlem ikke rigtig at have forstaaet Forholdet. Han mener, at Ministrene lægge Pres paa Folk og søge at paanøde dem Ordener, men det er der aldeles ikke Tale om.

Jeg skal ikke komme videre ind paa de Ting, det ærede Medlem nævnede angaaende Norge. Jeg tror, det havde været nok saa tjenligt, om der var blevet talt lidt mindre i Aviserne om den af det ærede Medlem anførte Episode, som sikkert ikke har nogen Hjemmel i Virkeligheden.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Winblad): Den højtærede Konseilspræsident udtalte, at det, jeg havde sagt, ikke var noget nyt, det var Ting, han havde hørt før, kun et Par smaa Nyheder var der i det, jeg havde sagt. Jeg skal tillade mig at bemærke, at der var slet ikke noget nyt i det, den højtærede Konseilspræsident sagde. Hvis man vil se efter i Rigsdagstidende fra tidligere Tider, vil man finde det der omtrent Ord til andet. Der er kun den Forskel, at medens alt det gamle, som den højtærede Konseils-

præsident udtalte, nu siges af en Venstreminister, var det den Gang en Højremember, som sagde det. Alt, hvad den højtærede Konseilspræsident har udtalt i Dag, er tidligere sagt af Højres Ministre, og overfor hvem? Overfor Berg og overfor de Venstremænd, der delte Bergs Opfattelse. Det er rigtigt, at jeg har ikke sagt noget nyt ud over det, som Berg og hans Partifæller sagde, men jeg staar paa Venstremænds Standpunkt i denne Sag, og den højtærede Minister er flyttet over til Højre i denne Sag, hans Argumenter ere Højres og Højres Ministres. Det gælder i særlig Grad hans Argument om Kongens Prærogativ med Hensyn til Ordensvæsenet. Jeg vil for ikke at trætte kun bede ærede Medlemmer om at læse Bergs Udtalelse fra 1874 i Tidenden Sp. 1354, og jeg vil ogsaa bede den højtærede Konseilspræsident læse Bergs Udtalelser fra den Tid; han vil da se, at Berg gaar bestemt mod den Opfattelse, som den ærede Konseilspræsident i dette Øjeblik har hævdet. Naar den højtærede Konseilspræsident mente, at han stod paa Fædrenes Standpunkt, vil jeg gøre opmærksom paa, at det er det gamle Højres Standpunkt. Fædre som Berg, Høgsbro og Alberti repræsenterer han ikke.

Konseilspræsidenten (J. C. Christensen): Nej, selvfølgelig er det ikke store Nyheder, jeg har anført, naar jeg citerede Rigsdagstidenden for 1849. Det Standpunkt, jeg staar paa, er det daværende Ministeriums og Flertallet i den grundlovgivende Rigsforsamling, og dette Standpunkt blev særlig forsvaret af Mænd som Grundtvig og Tscherning. At det ærede Medlem siger, at dette er Højremænd og et Højrestandpunkt, kan jeg ikke forhindre det ærede Medlem i, men Sagen bliver dog ikke anderledes, fordi det ærede Medlem siger det.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Winblad): Jeg vil henlede den ærede Konseilspræsidents Opmærksomhed paa, at naar Demokratiet i 1848 og 1864 lod Spørgsmaalet falde, var det under Indtryk af to Grunde. Det var, fordi Grundloven var det vigtigste af det, som laa for, det var Frygten for at sætte noget over Styr ved selve Grundlovens Vedtagelse, der fik Mændene fra den Gang til at lade Kravet falde. Regeringen søgte den Gang at komme bort fra Spørgsmaalet, ikke saa meget ved den Motivering, Konseilspræsidenten anførte — den er naturligvis kom-